

KŘÍŽOVÁ CESTA

MLADÉHO ČLOVĚKA

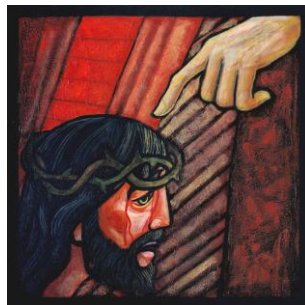
ÚVOD

Pavel chodil čtyři léta na gymnázium, které v 18 letech úspěšně dokončil. Po maturitě odešel studovat medicínu do Brna, neboť se domníval, že tady je jeho místo a tu naplní svůj život. Asi po roce se mu objevil na levé ruce malý nádorek, který nebolel. Tehdy tomu nevěnoval přílišnou pozornost, protože mladý člověk si ještě tak nevšímá svých nemocí, to spíše patří ke stáří.

Dalším rokem se tento nádorek zvětšoval a docházelo k bolestem. Teprve bolesti ho donutily, aby se zeptal pana profesora, co o tom soudí. Profesor se podíval a rozhodl, že bolestivý nádor musí být vyříznut a pak se uvidí. Až dosud život prosluněný pohodou se proměnil v nejistotu. Kdysi usměvavý Pavel začíná chodit s hlavou svěšenou a se smutkem ve tváři. Do jeho života vstoupila nejistota a sám začínal tápat. To, co kdysi považoval za důležité, začalo se jevit jako berlička, která nemůže pomoci.

I. JEŽÍŠ JE K SMRTI ODSOUZEN

Po období krátké nejistoty přišla nepřímá odpověď, kdy mu sice nikdo neřekl nic určitého, ale on sám pochopil všechno. Uvědomil si, že má sarkom a tím že je odsouzen k smrti. Po propuštění z nemocnice najednou pro něho všechno ztratilo smysl. Přestal chodit na přednášky a požádal o přerušení studia. Tváří v tvář své nemoci považoval studium za zbytečné a medicínu za bezmocnou. V té době postupně zanechával svých zájmů, přestal chodit na angličtinu a skončil s plaváním, které ho bavilo. Ve světle své nevléčitelné choroby viděl dosavadní snažení jako zbytečné. S tím, jak ustupoval od svých zájmů a koníčků, začala pronikat do jeho života bezútěšnost a spolu s ní beznaděj.

II. JEŽÍŠ BERE KŘÍŽ

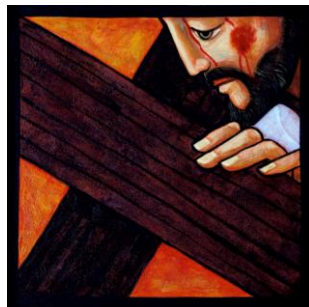

Pavel si uvědomil, že nemůže propadnout beznaději, ale musí jít k základům svého života, hledat kořeny, ze kterých člověk vyrůstá a žije. Přestal chodit mezi kamarády, protože mu teď neměli co dát. Byl mezi nimi zásadní rozdíl - oni měli budoucnost před sebou, on měl svůj život odevzdat. Rozhodl se odjet na Vysočinu k babičce, aby jí vypověděl svůj žal. Jejich setkání bylo velmi citové, babička už věděla od rodičů o jeho zákeřné nemoci. Když se Pavel přivítal s babičkou, vylezl si po žebříku na seník, jak to dělával v dětství, aby vyhledal oázu samoty, kde by se mohl vyplakat. Dlouho tu plakal, protože už neměl sil, neboť jeho kříž byl příliš veliký.

III. JEŽÍŠ PADÁ POPRVÉ POD KŘÍŽEM

Tady si připomněl své dětství, které bylo tak šťastné a bezstarostné ve svých hrách. Ale co nyní - a Pavel vyslovuje do mrtvých stěn svůj žal. Pláče nad tím, že ho kříž zbavil kamarádů, povolání a uvrhl ho do bezútěšné samoty. Když tu svým známým místům vypověděl svůj žal, vrátil se k babičce, která jako stará žena, stojící před smrtí, mohla mu nyní nejvíce pomoci. Babička to věděla, proto Pavlovi jednou řekla: „Poslyš hochu, já jsem jen stará a nevzdělaná žena, ale snad ti má slova pomohou. Když se podíváš na mapu, uvidíš veliké řeky, které tečou mnoho kilometrů, než své vody odevzdají moři. Jsou však i říčky, a potoky, které svou vodou mají velký význam pro svou krajinu. Ale i jejich voda přichází do moře. Pro krajinu je především důležitá zdravá voda, protože ta je životadárná. Kolem sebe vidíš vysoké stromy, které rostou desítky let a dosáhly už své výše. Jsou však i stromky malé, jejichž život končí za několik let. A přece se radujeme z velkých stromů, ale i z malých a ptáme se po jejich ovoci. Ve všem je důležité naplnění.“

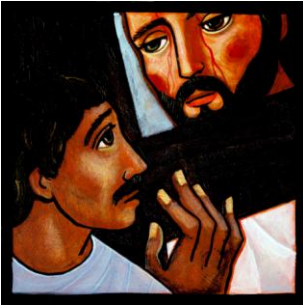
Když babička skončila, viděla, že chlapcovy oči se trochu rozzářily, přece jen nemluvila nadarmo. Pavel si pak řekl: Není tedy důležitý věk, ale naplnění. A babička podotkla: „Důležité je, aby se člověk nemínil svým určením.“ Pavel vstal, políbil babičku na vrásčité čelo a vydal se ven.

IV. JEŽÍŠ SE SETKÁVÁ SE SVOU MATKOU

Pavel si uvědomil, že nemůže stále plakat, ale musí těch několik měsíců života naplnit světlem, neboť i člověk nevyлéčitelně nemocný hledá naději. Jednou si vyšel do polí, byl právě teplý květnový večer a celá příroda zářila svými květy. Jak šel, najednou spatřil u cesty obyčejný mariánský obraz - Maria stojící pod křížem - a u tohoto obrazu se zastavil. Možná že tu už mnohokrát prošel, ale obrazu si nevšiml, protože spěchal. Když se teď podíval na obraz, poznal, že jeho cesta sem nebyla náhodná, byla někým řízena. Z tohoto obrazu vycházelo něco, co dosud neznal nebo o čem málo přemýšlel, byla to odevzdanost. Maria stojící pod křížem nemůže ještě pochopit smysl Synova utrpení. Nestojí tu v trpné odevzdanosti, ale v důvěře. I když ještě nechápe, věří, že Synovo utrpení má smysl. Pavel už dál nešel, posadil se tady, aby nechal v sobě zažít myšlenku, co to znamená, důvěřovat Bohu a odevzdat se mu. Cítí, že musí bojovat s velikým nebezpečím - s beznadějí. Jen důvěra a odevzdanost mu mohou pomoci.

V. ŠIMON POMÁHÁ NĚST KŘÍŽ

Pavel se potřeboval zachránit před beznadějí a zoufalstvím, musel pochopit, že pravý pokoj duše vychází od Boha. Proto se vydal směrem ke kostelu, aby tu hledal pokoj pro svou duši. Schylovalo se k večeru, když přicházel ke kostelíku, kde právě končila májová pobožnost a kostelník se chystal kostel zavřít. Nedůvěřivě si prohlížel nového příchozího, který ho prosil, aby mohl jít dovnitř. Nakonec ho pustil dovnitř s poznámkou, aby chodil včas a ne, když už se zavírá. Pavel byl rád, že může dovnitř, neboť v této chvíli nebylo jiného místa, které by mu dalo pokoje. Nebylo člověka, který by mu právě v této chvíli pomohl, neboť žádný člověk nemohl pochopit tíži jeho kříže. Pavel byl kostelníkovi vděčný, protože mu pomohl s jeho křížem, když ho pustil dovnitř, kde je věčné přebývání PRAVDY - ŽIVOTA.

VI. VERONIKA PODÁVÁ ROUŠKU

Pavel nebyl zvědavý návštěvník, věděl, proč sem jde a co tu chce dělat. Klekl si do lavice a s důvěrou se díval na ozářený svatostánek. Po celou dobu, co tu klečel, opakoval slova prosby: „Pane, nedej mi zahynout!“ Když se takto asi půl hodiny modlil, přistoupil k němu starý kněz a pohlídal ho po hlavě. Když se chlapec otočil, řekl mu s láskou: „Neboj se, kdo prosí, dostávají, kdo hledají, nalézají. Jdi v pokoji a Bůh buď s tebou.“ Pavel nevěděl, co si o něm kněz myslí, zdali poznal jeho rozpoložení, možná že ze zkušenosti věděl, že se tady odehrává zápas o věčnost. V tomto krátkém setkání onen kněz podal chlapci pomocnou ruku, vlastně jako Veronika podal roušku, která je při nesení kříže tak milá. Pavel si uvědomil, že jeho kříž je těžký, ale nestačí jen plakat a vzdychat nad jeho tíží, nýbrž je nutné pochopit ho z hlediska věčnosti, kam spěje všechno stvořené lidstvo.

VII. JEŽÍŠ PADÁ PODRUHÉ POD KŘÍŽEM

Přišla doba, kdy se Pavel musel rozloučit s babičkou a milým prostředím venkova, kde našel útěchu ve svém kříži. Když se vrátil domů, musel chodit do nemocnice na ozařování, které bylo nepříjemné, a vůbec každý příchod do nemocnice v něm vyvolával smutek. V té době často zvracel a přitom mu nechutnalo nic jíst. Stále častěji se dostavoval stav apatie a nezájmu ke všemu, co se kolem něho dělo. Po několika týdnech zjistil, že mu i vlasy vypadávají.

Tehdy nad tím plakal a život mu připadal tvrdý, neboť se cítil velmi bezmocný. Po dnech velké vyčerpanosti a trýzně se mu přece jen dostalo pokoje. Byla to modlitba, která ho přivedla k přesvědčení, že bez Boží vůle nepadne ani vlas s hlavy. Utrvoval se v přesvědčení, že Bůh, který ho tu chtěl mít, asi ví, proč se toto děje. Ten, který ho předešel na své křížové cestě, miluje ho, dá mu sílu pro tuto chvíli a nedá padnout pod tíží kříže. Z jeho modlitby pak vyplynula radostná slova: „Pane, dal jsi mi krásné vlasy, ale já vím, že všechny věci jsou krásné jen v Tobě. Tys také všechno odevzdal, abys nás zachránil. Vzdávám se svých vlasů, odevzdávám Ti je, vkládám svůj život do Tvých rukou.“

VIII. JEŽÍŠOVO SETKÁNÍ S JERUZALÉMSKÝMI ŽENAMI

Jednoho nedělního odpoledne si vyšel Pavel na vycházku. Prošel několika ulicemi, až došel na nevelké náměstí, kde byla zahradní restaurace. Vešel tam, ve výčepu si koupil limonádu a pak si přisedl ke stolu, aby se v klidu napil. Nevšiml si, že za ním seděly tři starší ženy, které ho znaly. Postřehl to až ve chvíli, kdy o něm hovořily. Slyšel, jak první žena říkala: „Viděly jste, to je Pavel, studoval medicínu, ale dostal rakovinu - chudák chlapec,“ podotkla.

Druhá z žen se přidala: „Být doktorem, to je dnes nejlepší zaměstnání. Všichni tě potřebují a ty nepotřebuješ nikoho. Je mi ho líto, mohl se mít v životě dobře.“ Nakonec se k rozmluvě připojila třetí: „Chodí prý teď často do kostela - inu, tonoucí se stěbla chytá.“ Pavla tato rozmluva velmi rozbouřila. Musel se chvíli uklidnit, aby nemluvil s rozčilením. Pak se zvedl a nepozorovaně odešel. Pak dal odpověď sám sobě, že není důležité, jak je Člověk dlouho na světě, důležité je, aby se nemínil svým cílem. Pavel pochopil, že Ježíš zvítězil ve chvíli, když řekl: „...ne, jak já chci, ale jak chceš Ty.“ Ježíš zvítězil ve chvíli, když s důvěrou objal svůj kříž. V této chvíli i pochopil, proč chodí do kostela: aby pochopil smysl svého kříže a měl dost sil k jeho nesení.

IX. JEŽÍŠ PADÁ POTŘETÍ POD KŘÍŽEM

Na konci školního roku přišlo za Pavlem několik dobrých přátel, spolužáků, aby ho povzbudili v nemoci. Přestože se k němu chovali velmi vlídně a citlivě, nedokázali mu pomoci, v této chvíli mu spíše ublížili. Vyprávěli mu o svých životních plánech, o prázdninových výletech, o všem, co prožívali, co chtěli dělat a na co se těšili. Toto setkání nebylo rozhovorem, ale spíše monologem zdravých lidí, kteří hovoří o tom, co je nepochopitelné člověku připravujícímu se na smrt. Zanedlouho jim to došlo, pochopili, že nemohou pochopit

jeho svět a on zase jejich, proto jejich loučení bylo tak zdlouhavé. On i oni tušili, že se už vidí naposledy. Když po zdlouhavém loučení, plném omluv, konečně odešli, upadl Pavel do těžké trudnomyslnosti a apatie. Mnoho hodin proseděl, aniž by co dělal, hodně plakal, prostě najednou mu došly síly a on nemohl dál. I když se nerouhal, měl v srdci výčitku, proč jiní jsou zdraví, mají život před sebou a on ho má odevzdat. Jednou odpoledne si zašel do kostela, právě byl křest. Když se díval na hořící paškál, náhle ho napadlo: starý život umírá, aby se narodil nový.

X. JEŽÍŠ JE ZBAVOVÁN ROUCHA

Jednoho dne se Pavel vydal do nedalekého ústavu, kde žily řeholní sestry a staraly se o oligofrenní děvčata. Naposledy tu byl jako malý chlapec s maminkou, jen na krátko, a od té doby tu nebyl. Požádal sestry, aby mu dovolily pomodlit se v jejich kapli. Vstoupil do kaple, poklekl, dal si hlavu do dlaní a začal zpytovat svědomí. Zanedlouho ucítil zvláštní vůni, jakou dosud neznal. Nebyla to přirozená vůně květin, bylo to něco, co vycházelo z prostoru a vonělo jako balzám. Pavel vycítil z tohoto prostoru vůni modliteb a obětí. Cítil tu více než jinde spojení lásky s obětí a pochopil, že je to ta pravá podoba lásky. Byly to modlitby lásky přinesené Bohu za sebe i za bližní. Věděl, že každý prostor, který obývají lidé, vydává svou vůni, a tady byl uchvácen vůní, kterou vydával tento prostor naplněný stálými modlitbami. Začal si uvědomovat, že si opět musí vážít lidí a mít je rád především v jejich pokání a v hledání nové tváře. V této chvíli sám se cítil nahý před Božím majestátem a tušil, že příliš druhým vyčítal, ale sám málo pochopil, co je pokání a následování.

XI. JEŽÍŠ JE PŘIBÍJEN NA KŘÍŽ

Z míst, kde se lidé vydávají cele do služby Boží, odnesl si Pavel hodně pokoje a smíru do duše. Aniž to možná tušil, nechtěl jít odděleně, ale chtěl vidět své utrpení v souvislosti s utrpením všech křesťanů, toužících po vykoupení. Proto přišel sem, mezi řeholní sestry aby pochopil, že jeho ratolest je napojena na kmen a kmen je ten, kdo dává smysl. Ratolest umírá, ale kmen žije a v kmeni nalézají ratolesti svůj smysl. Po několikaměsíční pomlce, kdy netrpěl nějaké bolesti, dostavily se teď na podzim o to silněji. Kolem svátku sv. Václava dostal silné horečky a cítil se velmi slabý. Rána, kde byl zhoubný nádor, zarudla a projevovalo se hnisání. (Což je laicky viděno a řečeno.) Cítil také veliké bolesti, které přicházely nárazově - chvíli veliká bolest a potom úleva, to bolest vycházela z ruky a přecházela do celého těla. Nyní musel vynaložit veškerou svou vnitřní

sílu na to, aby nepropadl zoufalství. Učil se odevzdanosti a skutečně to byla doba opravdové školy odevzdanosti. Byla to doba, kdy byl jako Lazar v zajetí svého hrobu nebo jako Kristus přibíjený na kříž. Nyní bylo moc důležité, aby chápal, jak důležité je být živou ratolestí na kmeni. Pán přece říká: „Beze mne nemůžete ničeho činit.“

XII. JEŽÍŠ UMÍRÁ NA KŘÍŽI

Pavlovo utrpení se teď na podzim den ze dne zvětšovalo a spočívalo v dýchacích potížích. Teď už většinou jen ležel na posteli - buď něco četl, nebo se modlil. Přes všechny bolesti, které měl, zdál se těm, kdo ho znali, vyrovnanější a všímavější. Lidé říkali, že za těch několik týdnů hodně zestárl. Přátelé však uváděli, že za těch několik týdnů prožil veliké obrácení. Když ho opět navštívili spolužáci a vyprávěli mu o svém životě, nebyl smutný a setkání s nimi ho neroztrpčilo.

Jeho obrácení spočívalo v životním smíření, když Bohu nabídl svůj život jako dar, řekl Bohu své ano - přijímám. Za toto vyznání Bůh mu nabídl život nový.

Pavlovo tělo leželo ještě na posteli, hovořil s lidmi, kteří za ním přicházeli, ale stále bylo víc vidět, jak uniká tomuto světu. Dost mladých lidí teď za ním chodilo, zřejmě tu hledali povzbuzení pro své vyznání. Podzim se neodvratně ubíral ke své druhé polovině. Přišel listopad, dny se čím dál více zkracovaly, venku bývala mlha, často pršelo a noci už byly chladné. Jednoho večera, asi měsíc před vánocemi, se zastavily hodiny, Pavel sejal ruce, chtěl se posadit, ale pak se opět položil do polštářů a naposledy řekl: „Maminko... Bože!“

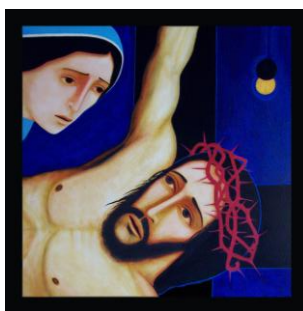
XIII. JEŽÍŠ POLOŽEN DO KLÍNA SVÉ MATKY

U postele umírajícího klečeli jeho matka, sestra, tatínek a kamarád Jirka. Pavel zemřel tiše, maminka mu zatlačila oči a ostatní zaplakali.

Pak přišel den pohřbu, který je vždycky smutný, když umírá člověk tak mladý. Na pohřeb přijela babička, starý kněz, který mu svou laskavostí podal

Veroničinu roušku. Byly tu i sestřičky z ústavu, které dopomohly k jeho obrácení. Kromě příbuzných přišlo i mnoho místních lidí a nejen ze zvědavosti, přišli se rozloučit se zemřelým. Přišlo také mnoho spolužáků

ze školy, z gymnázia i z lékařské fakulty. Všichni, kteří přišli na pohřeb, museli se zamyslet nad životem člověka, nad křížem, který nese, i nad jeho koncem. Bylo tu řečeno, že člověk v nějakém jménu musí zemřít, teď jde o to, v jakém. Člověk umírá s určitým vyznáním. Mnoho záleží na tom, s jakým vyznáním umírá.

XIV. JEŽÍŠ POLOŽEN DO HROBU

Když skončil obřad, lidé se rozcházelí a jen ti nejbližší zůstali. I já jsem odešel, abych se za týden vrátil. Když jsem přišel, hrob byl zasypan, všude kolem byly věnce, nebylo tu už nikoho a já chtěl v této chvíli něco říct. Nebylo mi dáno slovo, proto jsem otevřel Knihu života a vyslovil jsem tato slova jako svou modlitbu: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřeže a každou, která nese ovoce, očistí, aby nesla více ovoce. Vy jste již čisti tím slovem, které jsem k vám mluvil.

Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama ze sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti, kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete nic činit. Nezůstane-li kdo ve mně, bude vyhozen jako ratolest ven a uschne, seberou ji a vhodí do ohně a bude hořet. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, cokoliv budete chtít, prostě o to dostane se vám! V tom je oslava mého **Otce**, když ponese mnoho užitku a stanete se mými učedníky."

ZÁVĚR

Kdo hlásá Slovo, dělá hodně, kdo se modlí, dělá více, neboť svou věrností zaštiťuje. Kdo trpí ve jménu Páně, umírá sice, ale z jeho smrti vychází **nový** život.

